

Шест песама – Лена Стефановић

ПОМИРЕНОСТ СА СОБОМ

Када духови прошлости се јаве,
шта је нада —
Дон Кихотова ветрењача која пада?
У сенци одустајања
чега издаја влада?

У борби са временом
дрхтав гаси се дан
говори — тренутак је да устанеш
туђ ово је сан;
али казаљке као отуђености савезници
не чине ни корак танан.

Дрхтај у углу
од како стао је сат
није плач, већ у Бескрају
Умируће звезде препознат бат,
све ређе наиђу речи...
Усамљених питања рат.

Ипак ноћ каже — време је,
довољно снило се за друге.
На путу ка подсвести
ветрењаче беху одбачености и туге,
време је — да помире се маске
које разумеју путеве спознаје дуге.

Да ли ветрењача заиста ће пасти –
то сат не прихвата као чин вредан,
у разумевању покушаја
представа одиграће заплет чедан
јеси ли племенитог себе свом смислу дао –
остаје у времену као траг предан.

Чини се, ако устајањем пробудим сат
поново родиће се глас,
у тамној ноћи душе
признавање светла постаје спас
за упознавање света у себи
умирено дозвониће час.

У пробужености
време је – каже нада,
Дон Кихот захвалиће
и необореној и ветрењачи која пада.
У сенци победе
помиреност са собом влада.

АЛИСИН ПУТ

Већ догодило се све,
али зец још увек некуд жури
Шеширција показује пут
којим брже ка свом питању се јури
тамо где потребна је храброст
да нестане знано све, у непознатог бури.

Чини се да непријатељ скока
од тока времена је страх,
али време како прошли корак, тако и
сваки тег на тасу претвори у прах
на крају увидиш —
одговор стао је у дах.

У кораку кроз огледало
осетићеш, промена је била
потреба и разлог,
у сликама пораза победа се свила
да истину открије, у паду
на ослонцу сопственог крила.

Да ли већ догодило се све
ако Алиса изнова враћа се свом сну?
Шеширцији побегла је суза
и она израшће на тлу,
дрхтај за племените
који истини поклоните веру сву.

Наставиће и време
између напада и одбрањених кас,
можда оно зна по заповеди чијој
да ка себи се крене оглашава без одлагања час,
токовима својим открије знаке у лавиринту —
опроштај је храброст и спас.

Можда зец открити жури
да борбе добра и зла у себи је дом,
ту бега нема и ком победу поклоните

избор исписаће његовог постојања том.
Привид таме је лакши,
али неистине то су у одразу палом.

Можда потребан је пад
да стигне се тамо где помире се сенке?
Доследности од страха веће
постаће утехе реке
понеће немире и туге
на обале спознаје далеке.

У кораку кроз огледало
промена је била
потреба и разлог,
у гусеници слика лептира се свила
да истину открије у усамљеном паду.
На ослонцу сопственог крила.

ДАНТЕОВ СПАС

Нестајеш и дозиваш
вриснеш Бескрају да не прашташ,
ма где да стигнеш
слажи да знаш
да пад у празно
ка болу не хода гласно.

Заборави сан
све маске однеће дан
у јутру то само бићемо ми

потонули на путу ка дубини.
Оне на површини, учиће талас
како чува се отети глас.

Дуго нема ме ту
последњи пут додирнем те у сну,
не тражи у бегу дом
ту девети круг гради трон.
Тишину другима дај
Дантеов спас је крај.

Можда племенитост зна спас
није важно шта каже рањени час
престаће све
када од Божанствене комедије се одустане
промениће се свет знан
игре изгубљених план.

Не тражи ме, када не будем ту
кажи да издајем веру сву,
чућеш Бескрај како зове
даљине које за опроштај моле..
Када у самом кораку сретнеш себе
можда загрлиш истине које сликају будне сене.

Не тражи у бегу дом
ту девети круг гради трон
тишину немиру дај
Дантеов спас је крај.
Тада скривених почетака хор
разумеће пут и научног бол.

СРЕЛИ СМО СЕ

Прилази поноћ. Ходам
иако одзвања мук,
неспретно погледам иза
слика изгледа као злослутни вуц
љут и туђ...
Све нежно однео је грубости хук.

Наставим корак,
изгледа овако остаје се сам.
Север опомиње ветром –
не чувај у оку рањени дан
у даљини праштај,
ослободи бола свој сан.

Гледам напред,
мрак можда зна – пад није крај,
чујем свој удах
скупља преостале вере у себе сјај
као позајмљен од звезда...
Убедим себе – лаж је очај.

Време је стало
или то само ове стрепње је сплет?
Ходам и говорим себи:
посртање може бити лет
и јецај – само сусрета
са својим страхом је покрет.

Срели смо се.
Учим да моји су и радост и бол
ноћ ме прати
огледала усидрена су у мол,
покушам да разазнам одраз —
векови ту су отуђености рој.

Питам, на путу до неба
колико олуја висине гради?
Лет каже — захвали ветру
све нестало памти као поклон нади
на путу ка себи
учила си тамо где у осмех скрили су се јади.

Видим свој одраз,
изгледа овако остаје се сам.
Самоћа знаће да нас научи
како свог одабира чува се плам,
како сузама се умије
и храброст вером дочека нови дан.

Ту, без страха, погледам напред
у слици — сам и изгубљен је вук.
У својој слободи
опраштам његов мук,
можда опрости и он...
наслеђеног страха окове, глад и хук.

ЧУЋЕШ КРИЛА

Леди се дах
пред очима црта завејане мисли траг
снег устрептале воде носи страх.
Бос корак у смету, једини је знак.

Шта мраз додиром хтео је рећи?
Даљине изгледају као одраз;
бол останка је већи,
не променити се – једини је пораз.

Пут је дуг
али чућеш крила,
зима одбиће да прати знани круг
ту наду радост је снила.

Дан храбри: још времена има
боса и своја
потрчи од свега што тебе отима.
Јецај прекриће звона.

Опрости гордости и замке
на ветровитим обалама
то тужни од охолости праве барке.
Племенитост страда у њиховим одајама.

Погледај даље,
свој корак на брегу –
сенка зов шаље:
храброст нека буде твој траг у снегу.

Оно што прети
истином у одласку заведи
и вером у боље победи.
Неостварени остаће празни на таласу који леди.

Погледај даље —
чека те пут
светло зов шаље:
опрости научених лекција круг.

Чућеш крила.
Научићеш — лет је лак
ту наду радост је снила.
Захвалност промени слободе је знак.

ТАЛАС

Хладно је
на стени пред буром
чекање обојило је
ноћ немиром
далека нада
можда плови Свемиром

Већ дуго хладно је,
ветар тера на пут
суд сопству
на гребену је чут.
Дрхти мисао
загледана у звездани скут

То смо ми –
узбуркана плима?
Талас који ка себи поћи
још снаге има
обрушавањем крикне
дом на пучини да снива

То сам ја?
На обали глас
опраштајући се од знаног
као од бола да тражи спас
неспреман талас који морао је поћи
у промене час.

Стеже ме сумња
где уистину гради се дом,
како у лету
захвалити додиру са тлом?
Чини се – вечно лута ветар
гоњен потрагом за смислом

Талас у бегу
грми – чекању је крај
у мом одразу
живи звезде сјај...
Када до обале стигне
хуком пучини послаће опроштај.

Звезде су тихе,
ипак талас – да ли моли или виче
одразом у води светла сенка
другу прилику стиче;

у твом постојању је одговор —
стена оштрином буди и сриче

Након праштања,
дубина назад себи вуче —
ипак ни једно сутра
никада неће бити као јуче.
На обали талас заувек
последњу маску свуче

То сам ја?
На обали глас,
опраштајући се од знаног
као од бола да тражи спас
неспреман талас који учи поћи
у промене час.

О ПЕСНИКИЊИ

Лена Стефановић рођена је 1. априла 1988. године у Крагујевцу. По завршетку гимназије, уписује Факултет спорта и физичког васпитања, као и Високу спортску и здравствену школу у Београду, где дипломира, наставља специјализацију и даљи рад, како у области атлетике и кондиционе припреме, тако и у области социологије и етике спорта, превасходно анализирајући утицај спорта на морално васпитање младих.

Аутор је спортског романа „Трка у будан лет“.
Живи и ради у Београду.